

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 października 2014 r.,

sprawy **M. W.**

skazanego z art. 197 § 1 kk (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego i ustawy – Kodeks karny wykonawczy; Dz. U. Nr 163, poz. 1363) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 200 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 200 § 1 kk w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w E.

z dnia 10 kwietnia 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w I.

z dnia 23 grudnia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. zasądzić od Skarbu Państwa kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, na rzecz adw. R. K. (Kancelaria Adwokacka), obrońcy z urzędu skazanego M. W., za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- III. zwolnić skazanego M. W. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 23 grudnia 2013 r. oskarżony M. W. został uznany za winnego popełnienia przestępstw wyczerpujących znamiona czynów opisanych w:

1. art. 197 § 1 k.k. i art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 i za to skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności;

2. art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. skazanemu w miejsce powyższych kar jednostkowych wymierzono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w E. wyrokiem z 10 kwietnia 2014 r., po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez skazanego i jego obrońcę, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że czyn przypisany skazanemu w pkt 1 zakwalifikował z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego i ustawy - Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. 2005 r., Nr 163, poz. 1363 ze zm.) w zw. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 197 § 1 k.k. w powyższym brzmieniu obniżył karę pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz obniżył orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności do 3 lat, a w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W myśl art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona od wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k. musi zatem być dotknięte orzeczenie tego sądu, a nie sądu pierwszej instancji.

Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę skazanego jedynie pozornie czyni zadość powyższemu warunkowi. Analiza zarzutów podniesionych w kasacji prowadzi do wniosku, że – z wyłączeniem zarzutu naruszenia art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. – są one powtórzeniem zarzutów zawartych w apelacji. Do nich zaś wnikliwie odniósł się Sąd odwoławczy i zasadnie nie stwierdził naruszenia przywołanych przepisów. Wypada zaznaczyć, że Sąd Okręgowy, badając zasadność środka odwoławczego, należycie odniósł się do każdego z przywołanych w nim zarzutów w sposób adekwatny do stopnia ich skonkretyzowania. Podkreślenia wymaga, że z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wynika, iż Sąd ten niezależnie od wskazywania aprobaty dla analizy Sądu *meriti*, przywołał również własne argumenty, które za aprobatą tą przemawiały i podał pod jakimi warunkami można było uznać zasadność zarzutów skarżących oraz że warunki te *in concreto* nie zachodzą.

Zarzut rażącego naruszenia art. 4 k.p.k., podniesiony na wstępie kasacji, jest oczywiście bezzasadny, a to z tej przyczyny, że nie może on stanowić samodzielnej, autonomicznej podstawy kasacyjnej. Przepis ten określa bowiem ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10). Tego jednak skarżący nie uczynił.

Nieuprawnione jest stawianie Sądowi odwoławczemu zarzutu naruszenia art. 5 k.p.k. Niezależnie od tego, że nie może on być skutecznie podnoszony na etapie postępowania kasacyjnego, należy wskazać, iż kwestia winy i sprawstwa skazanego została ustalona w sposób niebudzący wątpliwości. Nie może być zatem mowy ani o naruszeniu zasady domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.), ani o rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść skazanego (art. 5 § 2 k.p.k.). Wypada podkreślić, że dla zasadności zarzutu naruszenia zasady *in dubio pro reo* nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. O naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, nie

rozstrzygnięcie ich na korzyść skazanego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2014 r., II KK 131/14).

Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., a to z następujących względów. Po pierwsze, nie sposób stawiać tego zarzutu Sądowi odwoławczemu, który nie przeprowadzał w postępowaniu odwoławczym dowodów, ani też nie dokonał odmiennej oceny żadnego z przeprowadzonych dowodów, i nie czynił własnych ustaleń faktycznych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03; z 13 czerwca 2007 r., V KK 161/07). Naruszenie reguł dowodowych określonych w treści art. 7 k.p.k. jest możliwe przez sąd odwoławczy tylko wówczas, gdy sąd ten ocenia dowody przeprowadzone w instancji odwoławczej, natomiast wówczas gdy tenże sąd weryfikuje ocenę dokonaną przez sąd *meriti*, należy w skardze kasacyjnej, w istocie, wykazać wadliwość argumentacji sądu odwoławczego w zakresie takiej oceny, albo też brak takiej argumentacji (art. 457 § 3 k.p.k.), czego skarżący nie uczynił.

Po drugie, zarzut naruszenia normy art. 7 k.p.k. odnosi się *de facto* do wyroku Sądu pierwszej instancji a nie Sądu odwoławczego. Kwestionowanie w kasacji rozstrzygnięcia sądu *meriti*, jak zaznaczono na wstępie, jest niedopuszczalne. Temu służy bowiem apelacja.

Po trzecie, nie sposób zgodzić się z twierdzeniem o dowolnej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów. Sądy obu instancji poświęciły tej kwestii należyłą uwagę, co znalazło odzwierciedlenie w sporządzonych uzasadnieniach. Sąd odwoławczy w sposób przejrzysty i precyzyjny wskazał, dlaczego aprobejuje ocenę dowodów i ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd *meriti*. Przytoczył przy tym własne argumenty z odwołaniem do konkretnych dowodów z zeznań świadków i opinii biegłych. W sposób wyczerpujący odniósł się w szczególności do oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej (A. K.) wykazując, że nie zostały one bezkrytycznie i w całości uznane za wiarygodne.

Nieuprawnione jest stawianie Sądowi odwoławczemu zarzutu naruszenia art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Wobec poczynienia w sprawie niebudzących wątpliwości ustaleń co do winy i sprawstwa skazanego w odniesieniu do każdego z przypisanych mu czynów uznanie, że w sprawie zachodzi podstawa umorzenia postępowania stanowiąca oczywiste zaprzeczenie tych ustaleń, nie mogło mieć miejsca.

W tym stanie rzeczy pozostaje stwierdzić, że kasacja obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O wynagrodzeniu obrońcy ustanowionego z urzędu należało orzec na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. 2013, poz. 461), natomiast o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.